

На сковорідці — будні — мудрагелі
І ті, що в злі — надхнення і звитягу.
І пасма гір, і ніжні крихти втіхи,
І світ, як дерево — на вітрі — голе.

Всі віддалі — з колиски — до могили —
На марафонський біг — один єдиний стогін.
Прозорість? А чи просто наступ туги,
Де від життя — надкушений рогалик?

Лишилися позаду світла й багна,
Усі скарби. Ще тільки зір убогий —
На тих рівнинах, де лиш смерти шпатель:

Самі стежки, й на жодну — не ступити.
Та вже нутро, — повз трупний дух мари, —
В осяяння, як в проливний смарагд.